

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๑๗/๒๕๖๑

เรื่อง นายจ้างลดค่าจ้าง และปรับเปลี่ยนตำแหน่งลูกจ้างมาโดยตลอดหลายปี โดยลูกจ้างมิได้โต้แย้งคัดค้านหรือไปร้องพนักงานตรวจแรงงาน ส่วนรถยนต์ประจำตำแหน่งพร้อมคนขับ นายจ้างไม่ได้จัดหาให้ตั้งแต่ลูกจ้างเข้าทำงาน โดยลูกจ้างใช้รถยนต์โจทก์เองตลอดเวลากว่า ๑๐ ปี พฤติการณ์ถือได้ว่านายจ้างและลูกจ้างต่างตกลงกันโดยปริยายเปลี่ยนแปลงข้อตกลงการจ้างแล้ว

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เคยเป็นลูกจ้างจำเลย เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ตำแหน่งผู้จัดการโรงงาน ค่าจ้างเดือนละ ๑๙๕,๐๐๐ บาท ประกอบด้วยเงินเดือน ๑๙๐,๐๐๐ บาท และค่าน้ำมันรถ ๕,๐๐๐ บาท จำเลยตกลงให้โจทก์มีสิทธิครอบครองและใช้รถยนต์ประจำตำแหน่ง ๑ คัน พร้อมคนขับ ๑ คน ต่อมาตั้งแต่วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ จำเลยจ่ายค่าจ้างให้โจทก์เพียง ๑๐๐,๐๐๐ บาท ค่าจ้างส่วนที่เหลืออีก ๙๕,๐๐๐ บาท จำเลยไม่จ่ายโดยไม่มีเหตุผล ในระหว่างทำงานโจทก์ได้รับค่าจ้างเรื่อยมา แต่จำเลยไม่นำค่าจ้างจำนวน ๙๕,๐๐๐ บาท มาเป็นฐานในการปรับค่าจ้าง ตำแหน่งสุดท้ายก่อนถูกเลิกจ้าง โจทก์ดำรงตำแหน่งผู้จัดการทั่วไป อัตราค่าจ้างเดือนละ ๑๘๐,๐๖๒.๒๔ บาท แต่เมื่อรวมค่าจ้างที่จำเลยต้องจ่ายให้อีก ๙๕,๐๐๐ บาท โจทก์มีสิทธิได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๒๗๕,๐๖๒.๒๔ บาท และตั้งแต่วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๔ จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่มีเหตุผล เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ขอบบังคับให้จำเลยจ่ายค่าจ้างค้างจ่ายเดือนละ ๙๕,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยและเงินเพิ่มทุกระยะเวลา ๗ วัน เป็นเงิน ๓๔๑,๗๓๓,๐๔๙.๙๕ บาท โจทก์ต้องใช้รถยนต์ส่วนตัวและต้องว่าจ้างคนขับเองเป็นเวลา ๑๐ ปี ๒ เดือน ๓ วัน คิดเป็นเงิน ๖,๘๓๒,๐๐๐ บาท นอกจากนี้โจทก์ไม่นำค่าจ้าง ๙๕,๐๐๐ บาท มาคำนวณค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า จำเลยจึงต้องรับผิดชอบค่าชดเชยที่จ่ายไม่ครบ ๙๕๐,๐๐๐ บาท สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๙๕,๐๐๐ บาท เงินโบนัส ฯลฯ ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ๕,๕๐๑,๒๔๔.๘๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย ศาลแรงงานภาค ๒ พิเคราะห์แล้ว พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์

ศาลฎีกาเห็นว่า ศาลแรงงานภาค ๒ รับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติและวินิจฉัยว่า สิทธิเรียกร้องค่าจ้างค้างจ่ายมีอายุความ ๒ ปี นับแต่วันครบกำหนดจ่ายค่าจ้าง ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ ส่วนที่จำเลยจ่ายค่าจ้างเดือนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท นับแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไปนั้น หากจำเลยจ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ไม่ครบ โจทก์น่าจะโต้แย้งต่อผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยหรือโต้แย้งไปยังสำนักงานใหญ่ของจำเลย หากจำเลยยังเพิกเฉย โจทก์น่าจะร้องต่อพนักงานตรวจแรงงาน แต่โจทก์ไม่ได้โต้แย้งคัดค้านหรือทวงถามหรือร้องทุกข์หรือร้องเรียนไปยังสำนักงานใหญ่ของจำเลย หรือยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงาน ประกอบด้วยจำเลยย้ายโจทก์ดำรงตำแหน่งต่างๆ และปรับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนโจทก์มาโดยตลอด จนกระทั่งครั้งสุดท้ายได้รับเงินเดือน ๑๘๐,๐๖๒.๒๔ บาท โจทก์ก็รับเงินเดือนในอัตราที่ปรับเปลี่ยนโดยไม่เคยโต้แย้งคัดค้าน จึงรับฟังได้ว่าโจทก์และจำเลยได้มีการตกลงปรับเปลี่ยนตำแหน่งและกำหนดเงินเดือนกันใหม่ให้เหมาะสมตามที่จำเลยนำเสนอ และจำเลยได้จ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ครบตามข้อตกลงที่เปลี่ยนแปลงใหม่แล้ว จำเลยจึงไม่ได้ค้างจ่ายค่าจ้างโจทก์

ส่วนรถยนต์ประจำตำแหน่งพร้อมคนขับ จำเลยไม่ได้จัดหาให้โจทก์ตั้งแต่โจทก์เข้าทำงานกับจำเลย โดยโจทก์ใช้รถยนต์โจทก์เองตลอดเวลากว่า ๑๐ ปี พฤติการณ์ถือได้ว่าโจทก์และจำเลยต่างตกลงกันโดยปริยายให้จำเลยแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อตกลงการจ้างในเรื่องการจัดหารถยนต์ประจำตำแหน่งพร้อมคนขับรถ และสัญญาจ้างตามเอกสาร จ. ๘ ปรากฏเพียงโจทก์มีสิทธิใช้รถยนต์ของบริษัทเท่านั้น แต่โจทก์กลับใช้รถยนต์ส่วนตัว โจทก์จึงไม่อาจฟ้องเรียกค่าใช้สอยรถยนต์ส่วนตัวเป็นรถยนต์ประจำตำแหน่งและค่าจ้างคนขับรถได้

จำเลยทำสัญญาจ้างโจทก์ขณะอายุ ๖๓ ปี ซึ่งโจทก์ทำงานจนถึงอายุ ๗๔ ปี ปรากฏในทางนำสืบว่า โจทก์ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ในตำแหน่งรักษาการผู้จัดการทั่วไป จำเลยจึงนำเสนอโครงการเกษียณอายุการทำงานให้โจทก์และเลิกจ้างโจทก์ เป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุผลอันสมควร ไม่อาจถือว่าเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม

ที่โจทก์อุทธรณ์ว่า คำวินิจฉัยศาลแรงงานภาค ๒ ไม่ชอบเนื่องจากในทางนำสืบไม่ปรากฏหลักฐานใดๆ ที่ระบุว่าโจทก์และจำเลยตกลงปรับเปลี่ยนตำแหน่งและกำหนดอัตราเงินเดือน เมื่อไม่ปรากฏว่าข้อตกลงโจทก์ยินยอมหรือตกลงเปลี่ยนแปลงเป็นลายลักษณ์อักษร....อุทธรณ์ของโจทก์ทั้งหมดล้วนเป็นอุทธรณ์โต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานภาค ๒ เป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (เดิม) ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกอุทธรณ์โจทก์

กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน